

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/77/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1412214173
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Kráľová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1412214173.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Kráľovej a členiek senátu JUDr. Ivany Jahnovej a JUDr. Nadeždy Wallnerovej v právnej veci žalobcu: B.. D. F., narodený dňa XX.XX.XXXX, bytom: L.. K. XX, R., právne zastúpený AK MS, s. r. o., so sídlom: Galandova 3, Bratislava, IČO: 47 237 767 proti žalovanej: G.. K. E., narodená dňa XX.X.XXXX, bytom: E. XX, R., právne zastúpená LEGAL GROUP, s. r. o., so sídlom: Trnavská cesta 27/B, Bratislava, IČO: 47 237 589, o zaplatenie 9.244,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV, č.k. 24C/243/2012-617, zo dňa 16. apríla 2019 takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava IV, č.k. 24C/243/2012-617, zo dňa 16. apríla 2019 potvrdzuje.

II. Žalovaná má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava IV rozsudkom č.k. 24C/243/2012-617 zo dňa 16.4.2019 zamietol v celom rozsahu žalobu a priznal žalovanej plnú náhradu trov konania.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenu súdu prvej inštancie dňa 1.10.2012 sa žalovaná (v pôvodnom postavení žalobkyne) domáhala zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva prikázaním vecí za náhradu. Uznesením Okresného súdu Bratislava IV, č.k. 24C/243/2012-383 zo dňa 18.12.2017 v spojení s opravným uznesením č.k. 24C/243/2012-413 zo dňa 2.3.2018 súd schválil súdny zmier v časti zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam, ako i k huteľným veciam. Zároveň rozhodol o pokračovaní konania v časti o zaplatenie istiny vo výške 9.244,- Eur (vzájomný návrh žalobcu - v pôvodnom konaní v postavení žalovaného), kde nedošlo k uzavretiu zmiernu medzi sporovými stranami. V tejto časti konania sa žalobca domáha od žalovanej zaplatenia 9.244,- Eur s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % p. a. odo dňa 12.1.2013 (po zmene petitu), z titulu nezaplatenia kúpnej ceny za prevod vlastníckeho práva k osobnému automobilu E. K., EČV: R. XXX A..

3. Žalovaná k uplatnenému nároku vo svojom vyjadrení zo dňa 11.12.2017 uviedla, že pôvodne ňou užívaný osobný automobil zn. H. D. V., EČV: R.-XXXIU dňa 26.3.2007 odpredala prostredníctvom žalovaného za kúpnu cenu 55.000,- Sk (1.825,66 EUR), ktorý zároveň aj uvedenú kúpnu cenu prevzal od p. L. a dňa 28.3.2007 v postavení kupujúceho (podnikajúci ako živnostník pod obchodným menom B.. D. F. - R., IČO: 11 638 958) zakúpil pre žalovanú osobný automobil E. K., ktorá odo dňa kúpy na ňom jazdila a užívala ho s vedomím a súhlasom žalovaného. Zákonnú poisťku na uvedený osobný automobil platil žalobca, havarijnú poisťku, všetky opravy automobilu, nákup pneumatík, servisné opravy i všetky pohonné hmoty počas doby užívania osobného automobilu platila výlučne žalovaná, a to na základe

predchádzajúcej dohody so žalobcom. V januári 2011, kedy zabezpečovala žalovaná starostlivosť o svoju chorú matku, pri zisťovaní podmienok vydania parkovacej (tzv. rezidenčnej) karty zistila, že táto môže byť vydaná len pre jedno vozidlo vo vlastníctve žiadateľa, ktoré zároveň nesmie byť evidované v obchodnom majetku, na základe čoho požiadala žalobcu o prepis predmetného osobného automobilu E. K. po ukončení podnikateľskej činnosti (B.. D. F. - R.) tak, aby aj evidenčný stav zodpovedal faktickému stavu. Žalobca nenamietal a súhlasil s uvedeným prepisom bez akýchkoľvek výhrad a bez podmienok na vyrovnanie. Prepis osobného automobilu zabezpečovala žalovaná dňa 20.1.2011 na príslušnom Dopravnom inšpektoráte, zaplatila poplatok za prepis osobného automobilu a bol jej vydaný veľký technický preukaz a osvedčenie o evidencii predmetného osobného automobilu (ako nové doklady po zrealizovaní samotného úkonu prepisu evidencie vlastníka a držiteľa osobného automobilu). Žalovaná uviedla, že žalobca ani v čase realizácie prepisu evidencie osobného automobilu nepožadoval od nej žiadnu odplatu za prepis a zároveň, v danom čase nebola medzi žalobcom a žalovanou uzatvorená žiadna kúpna zmluva alebo písomná darovacia zmluva. Žalovaná má za to, že medzi žalobcom a ňou bola riadne uzatvorená darovacia zmluva v ústnej forme, ktorá bola realizovaná faktickým bezodplatným odovzdaním/prenechaním daru žalobcom žalovanej a zároveň prevzatím predmetu daru, osobného automobilu E. K. žalovanou, pričom žalobca jej umožnil, aby tento nepretržite užívala pre vlastnú potrebu. Žalovaná uviedla, že po prepise osobného automobilu tento užívala už nielen fakticky, ako oprávnený držiteľ, ale už aj ako jeho vlastník. Žalobca až pri riešení vzájomného vysporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľným veciam začal od žalovanej požadovať odplatu - údajnú kúpnu cenu za osobný automobil. Vo výzve zo dňa 8.1.2013 adresovanej žalovanej žalobca vyzval žalovanú na úhradu kúpnej ceny vo výške 9.244,- Eur, ktorá mala predstavovať zostatkovú hodnotu osobného automobilu ku dňu prevodu k 20.1.2011. Uvedená cena bola určená znaleckým posudkom č. XX/XXXX, ktorý vypracoval znalec Ing. Ľubomír Antonín na základe vyžiadania žalobcu zo dňa 13.12.2012. Žalovaná spochybnila objektivitu znaleckého posudku. Zároveň poukázala na skutočnosť, že v prípade platne uzavretej kúpnej zmluvy, by musela byť stranami presne dohodnutá kúpna cena ako jej podstatná náležitosť a absenciu kúpnej zmluvy nemožno zahojiť dodatočným jednostranným určením zostatkovej hodnoty automobilu znaleckým posudkom a tvrdiť, že ide o „ V., nakoľko kúpna cena musí byť stranami vzájomne dohodnutá. Podľa názoru žalovanej potreba dodatočne „ L. V. znaleckým posudkom len potvrdzuje, že žiadna dohoda o kúpnej cene za prenechanie osobného automobilu a o lehote jej splatnosti medzi stranami neexistovala, nakoľko šlo o bezodplatné prenechanie hnuťej veci. Požadovanie úhrady „ V. žalobcom s príslušenstvom považuje za nedôvodné, nakoľko medzi nimi nedošlo k dohode o kúpnej cene, a ani k platnému uzatvoreniu kúpnej zmluvy, a jej uzatvorenie nebolo žalobcom relevantne preukázané.

4. Žalobca poprel tvrdenia žalovanej, že medzi stranami bola riadne uzavretá darovacia zmluva. Prepis vozidla na žalovanú vykonal s príslubom zo strany žalovanej, že ona za osobné motorové vozidlo E. K. následne zaplatí odplatu, na ktorej sa dohodnú. Žalobca uviedol, že nikdy neprejavil vôľu darovať žalovanej osobné motorové vozidlo E. K. a žalovaná dar nikdy s vďakou neprijala. Prepis sa uskutočnil ku dňu 20.1.2011 z dôvodu, že ku dňu 18.1.2011 ukončil žalobca svoju živnosť, ktorú vykonával pod obchodným menom B.. D. F. - R., IČO: 11 638 958 a osobné motorové vozidlo E. K. bolo súčasťou obchodného majetku. Predpokladom prevodu na tretiu osobu bolo ukončenie podnikania, nakoľko inak by príjem z predaja auta bol súčasťou likvidačného zostatku, predaj by bol za obvyklú cenu. V rámci ukončenia podnikania predmetom zdanenia bola zostatková hodnota motorového vozidla. Žalobca vylúčil, že by šlo o darovanie, nakoľko túto skutočnosť potvrdila aj samotná žalovaná vo svojom vyjadrení, keď uviedla, že išlo o prepis motorového vozidla výlučne z dôvodu potreby získať parkovacie oprávnenie (parkovaciu - rezidenčnú kartu), v Bratislave-mestská časť Staré Mesto, ktoré je viazané na trvalý pobyt, z dôvodu starostlivosti o chorú matku. Po prepise automobilu na žalovanú, žalobca mal opakovane vyzývať žalovanú na vysporiadanie finančných nárokov a zaplatenie odplaty za osobné motorové vozidlo E. K. a žalovaná mala opakovane pred svedkami vyhlásiť a prisľúbiť, že žalobcovi za automobil zaplatí. Žalobca má zato, že žalovaná nepreukázala vôľu žalobcu darovať jej vozidlo E. K. a ani nepreukázala svoju dobromyseľnosť pri jeho nadobudnutí. Žalobca zároveň poprel aj tvrdenie žalovanej o tom, že jej bol pri prepise automobilu vydaný veľký technický preukaz a aj tvrdenie žalovanej o uzatvorení darovacej zmluvy - v ústnej forme, realizovanej bezodplatným odovzdaním/prenechaním daru žalobcom žalovanej a zároveň prevzatím predmetného daru - osobného automobilu E. K. žalovanou. Žalobca vyzval listom zo dňa 8.1.2013 žalovanú na úhradu kúpnej ceny za osobný automobil E. K., EČV: R-XXXRB vo výške 9.244,- Eur, ktorá bola určená znaleckým posudkom č. 89/2012, nakoľko nebolo objektívne možné sa so žalovanou na výške kúpnej ceny dohodnúť. Žalovaná sa prostredníctvom svojej splnomocnenej právnej zástupkyne prvýkrát vyjadrila, že auto malo byť

predmetom darovania až listom 20.1.2013, pričom do tohto dňa sa žalovaná vždy vyjadrovala, že kúpnu cenu za vozidlo zaplatí, čím si bola vedomá, že nebolo predmetom darovania. Uvedené zároveň vyvracia dobromyseľnosť žalovanej, ako podstatnú náležitosť právneho úkonu. Žalobca má zato, že žalovaná nenadobudla osobné motorové vozidlo E. K. od žalobcu darovaním, bola si a aj v súčasnosti si je vedomá, že žalobca trval na zaplatení odplaty za tento automobil po prepise automobilu na žalovanú, tak ako mu to žalovaná opakovane prisľúbila aj za prítomnosti svedkov. Žalovaná podľa žalobcu právne relevantne nepreukázala vôľu žalobcu darovať jej automobil E. K., nepreukázala svoju dobromyseľnosť a prevzatie daru od žalobcu a rovnako nepreukázala ani existenciu tohto právneho úkonu. Tvrdenia žalovanej nemajú oporu v skutkovom stave, právnych predpisoch a vzájomne si odporujú, a preto žalobca požiadal, aby súd žalobe vyhovel a zaviazal žalovanú na úhradu dlžnej sumy vo výške 9.244,- Eur s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % odo dňa 12.1.2013 do zaplatenia.

5. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie skutkovo preukázané, že dňa 23.3.2007 žalobca v postavení kupujúceho, ako živnostník B.. D. F. - R., IČO: 11 638 958, zakúpil osobný automobil E. K. X,X F. XXX L. A.. Kúpna cena bola vo výške 660.890,- Sk. Strany sporu sa vzájomne dohodli, že toto motorové vozidlo bude užívať žalovaná, ktorá na ňom odo dňa kúpy jazdila a užívala ho s vedomím žalobcu. Zákonnú poisťku na uvedený osobný automobil platil žalobca, havarijnú poisťku, všetky opravy automobilu, nákup pneumatík, servisné opravy i všetky pohonné hmoty počas doby užívania osobného automobilu platila žalovaná, a to na základe predchádzajúcej dohody so žalobcom. Tieto tvrdenia neboli v priebehu konania stranami sporu nijako rozporované. V januári 2011 zabezpečovala žalovaná starostlivosť o svoju chorú matku, pri zisťovaní podmienok vydania parkovacej (tzv. rezidenčnej karty) zistila, že táto môže byť vydaná len pre jedno vozidlo vo vlastníctve žiadateľa, ktoré zároveň nesmie byť evidované v obchodnom majetku. Na základe uvedeného požiadala žalobcu o prepis predmetného osobného automobilu E. K. po ukončení podnikateľskej činnosti (B.. D. F. - R.) na ňu tak, aby aj evidenčný stav zodpovedal faktickému stavu. Uvedené tvrdenie potvrdil aj svedok B.. D. F., G.. vo svojej svedeckej výpovedi na pojednávaní dňa 22.10.2018. Žalobca ukončil svoju živnosť ku dňu 18.01.2011. Prepis osobného automobilu zabezpečovala dňa 20.1.2011 na príslušnom Dopravnom inšpektoráte žalovaná a bol jej vydaný veľký technický preukaz a osvedčenie o evidencii predmetného osobného automobilu (ako nové doklady po zrealizovaní samotného úkonu prepisu evidencie vlastníka a držiteľa osobného automobilu). Z dôvodu naštrbenia vzájomných partnerských vzťahov medzi žalobcom a žalovanou asi v období 11/2011 sa žalobou doručenou súdu dňa 01.10.2012 žalovaná (v pôvodnom postavení žalobkyne) domáhala zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva prikázaním veci za náhradu. V časti zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam, ako i k hnuiteľným veciam bolo schválený súdny zmiar. Zároveň súd prvej inštancie rozhodol o pokračovaní konania v časti o zaplatenie sumy vo výške 9.244,- Eur s príslušenstvom (z titulu odplatného prevodu predmetného osobného automobilu). Súd prvej inštancie v rámci skutkového stavu ďalej uviedol, že žalobca vyzval žalovanú dňa 8.1.2013 na úhradu kúpnej ceny vo výške 9.244,- Eur, ktorá mala predstavovať zostatkovú hodnotu osobného automobilu ku dňu prevodu, k 20.1.2011. Uvedená cena bola určená znaleckým posudkom č. 89/2012, ktorý vypracoval znalec Ing. Ľubomír Antonín, vo veci výpočtu hodnoty osobného motorového vozidla, na základe vyžiadania žalobcu zo dňa 13.12.2012 na stanovenie hodnoty za účelom vyrovnania. Predmetný znalecký posudok bol vypracovaný k 21.1.2011. Žalobca v priebehu konania poukazoval na skutočnosť, že pri prepise osobného motorového vozidla došlo medzi ním a žalovanou k dohode o kúpnej cene vozidla. Žalovaná argumentovala tým, že žalobca jej bezplatne prenechal dar - osobný automobil, ktorý táto v právnom postavení obdarovanej s vďakou prijala a užívala, pretože žalobca v čase prepisu motorového vozidla nerozporoval skutočnosť, že by nešlo o dar a nepožadoval akúkoľvek odplatu za prepísané motorové vozidlo od žalovanej.

6. Vzhľadom na uvedené skutkové zistenia súd prvej inštancie dospel k záveru, že medzi žalobcom a žalovanou nedošlo k planému uzatvoreniu kúpnej zmluvy, nakoľko absentovalo jej podstatné dojednanie o výške kúpnej ceny. Poukázal na to, že uvedené tvrdenie potvrdil aj samotný právny zástupca žalobcu vo svojej záverečnej reči, keď uviedol, že ani žalobca nepreukázal, že by došlo k uzatvoreniu kúpnej zmluvy, lebo nedošlo k dohode o kúpnej cene, a preto má žalobca za to, že na strane žalovanej došlo k bezdôvodnému obohateniu - majetkovému prospechu bez právneho dôvodu podľa § 451 ods. 1 OZ. Napriek tvrdeniam žalovanej v priebehu konania nebolo rovnako preukázané, že došlo k platnému uzatvoreniu darovacej zmluvy medzi stranami sporu, nakoľko žalovaná jednoznačne nepreukázala, že jej žalobca bezodplatne prenechal osobné motorové vozidlo, pričom žalobca poprel úmysel bezodplatne darovať osobné motorové vozidlo žalovanej, hoci táto skutočnosť, že na ňu prepísal vozidlo vnímala

ako dar žalobcu a vozidlo prijala. Ak by došlo k prevodu vlastníctva darovacou zmluvou, táto by musela vyhovovať všeobecným požiadavkám tohto právneho úkonu, najmä musela byť dostatočne určitá.

7. Súd prvej inštancie zaujal stanovisko, že v danom prípade išlo o simulovaný právny úkon, ktorý sa javí, ako keby išlo o prevod vlastníctva k hnuiteľnej veci (k osobnému automobilu E. K., EČV: R. XXX A.) na žalovanú, ale žalobca nemal reálny úmysel previesť vlastnícke právo k predmetu prevodu na žalovanú, a teda ide o neplatný právny úkon. Poukázal na to, že ani pre platnosť tohto úkonu nemohlo prísť k obchádzaniu všeobecných náležitostí uvedených v § 37 ods. 1 a § 39 Občianskeho zákonníka (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.7.2012, sp.zn. 5Cdo 208/2010). Konštatoval, že pokiaľ ide o vážnosť vôle, prejav, ktorý je iba zdanlivo prejavom vôle, avšak v skutočnosti vôľa neexistuje alebo skutočná vôľa je iná, je podľa § 37 Občianskeho zákonníka právny úkon neplatný. Mal za to, že strany sporu prevod vlastníckeho práva prepisom motorového vozidla iba predstierali, nakoľko ich skutočná vôľa bola na strane žalobcu vykonať prepis vozidla z dôvodu, že ku dňu 18.1.2011 ukončil svoju živnosť a predmetné vozidlo bolo súčasťou majetku spoločnosti, a preto bolo „... prepísať osobné motorové vozidlo na žalovanú, ktorá zároveň potrebovala mať predmetné vozidlo nielen v držbe, ale aj vo vlastníctve, z dôvodu vydania parkovacej (tzv. rezidenčnej karty). Skutočnou vôľou strán sporu bolo podľa názoru súdu prvej inštancie uzatvorenie dohody o užívaní veci. Žalobca dal do dispozície žalovanej osobný automobil E. K. odo dňa kúpy 23.3.2007, kedy sa strany sporu vzájomne dohodli, že toto motorové vozidlo bude s vedomím žalobcu užívať žalovaná. V čase prepisu motorového vozidla na žalovanú iba predstierali skutočnú vôľu prevodu vlastníctva k tomuto vozidlu. Neexistovala platne uzatvorená kúpna a ani darovacia zmluva, ktorou by odôvodnili prevod vlastníctva. Prepis vozidla na nového vlastníka - žalovanú, vyhodnotil súd prvej inštancie ako simulovaný právny úkon v dôsledku chýbajúcej vážnosti vôle pri tomto úkone za absolútne neplatný.

8. Pre úplnosť súd prvej inštancie uviedol, že sa nestotožnil ani s tvrdením právneho zástupcu žalobcu, ktorý vo svojej záverečnej reči vyslovil, že na strane žalovanej došlo k bezdôvodnému obohateniu, a že žalobca preukázal výšku bezdôvodného obohatenia ku dňu prepisu motorového vozidla znaleckým posudkom č. 89/2012. Súd prvej inštancie mal za to, že žalobca je stále vlastníkom osobného automobilu E. K. X,X F. XXX k Reference, a teda mal sa domáhať uplatnenia svojho vlastníckeho práva od žalovanej v zmysle ust. § 126 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka.

9. Súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

10. Proti tomuto rozhodnutiu v celom rozsahu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), c), d), e), f) a h) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj CSP), ktorým sa domáha, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že zaviazá žalovanú na zaplatenie sumy 9.244,- Eur s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne odo dňa 12.1.2013 do zaplatenia a prizná žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %; alternatívne, aby odvolací súd zrušil v celom rozsahu napadnutý rozsudok a vrátil vec súdu prvej inštancie na nové prejednanie a rozhodnutie. Žalobca v odvolaní uvádza, že zo skutkového stavu vyplývajúceho z vykonaného dokazovania neobstojí záver súdu prvej inštancie, že žalobca je stále vlastníkom osobného automobilu E. K. X,X F. XXXk A. a mal sa domáhať uplatnenia svojho vlastníckeho práva od žalovanej v zmysle ustanovenia § 126 ods. 1 OZ. Vôľa účastníkov konania bola ponechať stav vyplývajúci z evidencie motorových vozidiel, ako stav trvalý, vlastnícky v prospech žalovanej, ktorá v konaní prezentovala nepochybne vôľu ponechať si motorové vozidlo E. K., pričom žalobca bez pochybností súhlasil s vôľou žalovanej. Súd prvej inštancie svojimi právoplatnými uzneseniami považoval toto konanie za súčasť majetkového vysporiadania medzi stranami. Faktická držba motorového vozidla žalovanou nastala počas trvania a vedenia spoločnej domácnosti stranami sporu, ktorá trvala do novembra 2011. V konaní je nesporné podľa evidencie motorových vozidiel z 20.1.2011, že žalovaná fakticky aj právne mala možnosť vlastnícky disponovať s motorovým vozidlom a na účely § 427 OZ sa považovala za prevádzkovateľa vozidla, s povinnosťou platiť poisťné podľa osobitného predpisu. Záver súdu prvej inštancie preto nie je v súlade s platným skutkovým stavom, je prekvapivý a porušuje právo žalobcu na vysporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní pri odôvodňovaní rozsudku vyplývajúce z § 191 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 220 ods. 2 CSP a čl. 15 ods. 1 CSP, čím je vo významnej miere porušené právo žalobcu na riadne odôvodnenie rozsudku, ale aj zákaz prekvapivých rozhodnutí a zákaz ľubovôle súdu. Ku dňu rozhodovania súdu mala žalovaná vozidlo v právnej (technické osvedčenie vydané na jej meno) aj faktickej moci a prevádzkovala motorové

vozidlo od roku 2007 nepretržite viac ako 12 rokov. Žalovaná po celý čas konania trvala na tom, že je vlastníčkou na základe darovania a neprejavila vôľu vozidlo vrátiť, vydať. Žalobca nemal záujem na jeho vydaní. Hodnotu motorového vozidla ako súčasti vzájomného vysporiadania majetku medzi žalobcom a žalovanou v roku 2013 potvrdil vo svojej výpovedi aj svedok B.. D. F. G.. na pojednávaní dňa 22.10.2018 za odplatu. Nesprávne skutkové zistenia tvrdené súdom prvej inštancie vidí žalobca aj v súvislosti s jeho záverom o simulovanom právnom úkone (v bode 33 rozsudku), nakoľko obsah žiadosti o vykonanie zmeny - odhlásenie motorového vozidla a žiadosti o prihlásenie motorového vozidla, ktoré zabezpečovala a ku dňu 20.1.2011 zrealizovala žalovaná, nedáva podklad pre závery súdu o simulovanom právnom úkone. V žiadnej zo žiadostí sa neuvádza právny úkon, na základe ktorého sa žiada o prepis vozidla na zaevidovanie vozidla na nového držiteľa. Evidencia motorových vozidiel sama osebe je administratívnou evidenciou, ktorá neosvedčuje iba vlastníctvo ale aj držbu. Nie je súčasťou účinnosti právnych úkonov a zmena v evidencii je administratívnym úkonom podľa osobitného zákona. Súd prvej inštancie v rozpore s § 220 ods. 2 CSP neuvádza, ktorý právny úkon strán sporu považuje za simulovaný, a preto absolútne neplatný. Prepis motorového vozidla ako správny úkon ním nie je. Skutkové aj právne dôvody tvrdené súdom prvej inštancie sú nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov v rozpore s § 191 ods. 1, 2 CSP. Úvahy v rozsudku nespĺňajú podmienky odôvodnenia rozsudku podľa § 220 ods. 2 CSP. Záver súdu prvej inštancie je nesprávny a je v rozpore s vykonaným dokazovaním. Podstatným sú skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré zhodne potvrdili vôľu previesť vlastníctvo, líšili sa len právnym dôvodom prevodu vlastníctva motorového vozidla. Tvrdenie súdu prvej inštancie, že žalobca nemal reálny úmysel previesť vlastnícke právo k motorovému vozidlu, je v rozpore s jeho opakovaným výsluchom, keď napríklad uviedol, že nemal záujem vlastniť dve motorové vozidlá. Rovnako nesprávne skutkové závery vidí žalobca aj v tvrdení súdu prvej inštancie, že skutočnou vôľou strán sporu bolo uzatvorenie dohody o užívaní veci, ktorú označuje ako „... F. N. O. Z. H.. Súd prvej inštancie žiadnym dôkazom nepreukazuje ním tvrdý obsah tejto dohody. Vážnou vadou právneho posúdenia súdu prvej inštancie je, že vyvodil právne závery bez aplikácie právnej normy na zistený skutkový stav a skutočnosti rozhodné pre rozhodnutie v tejto veci. Podľa žalobcu zamietnutie žaloby z dôvodu, že sa žalobca mal v zmysle ustanovenia § 126 ods. 1 OZ domáhať vydania veci, je omylom súdu prvej inštancie pri aplikácii práva na zistený skutkový stav a je v rozpore s charakterom právneho sporu, ako súčasti vysporiadania majetku medzi žalobcom a žalovanou, v ktorom sa pokračuje po čiastočnom logickom zmiere. Žalobca namieta, že záver súdu o použití § 126 ods. 1 OZ je v rozpore so skutočnosťami osvedčenými vo výpovedi svedka B.. D. F. G.. a ďalších okolností, ktoré vyšli v konaní najavo z výpovedí účastníkov a ich správania. V konaní sa nepreukázala podstatná skutočnosť a podmienka pre aplikáciu § 126 ods. 1 OZ, že žalovaná motorové vozidlo neprávom zadržuje. Žalobca v konaní netvrdil, že je vlastníkom vozidla. Naopak, v celom konaní prezentoval jeho nepochybnú vôľu, že hodnota motorového vozidla bola súčasťou vysporiadania majetku medzi stranami sporu. Žalobca previedol motorové vozidlo na žalovanú a súhlasil s evidenciou motorového vozidla E. K. na meno žalovanej, nie však na základe darovacej zmluvy, ale na základe kúpnej zmluvy v postavení právneho nástupcu podnikateľského subjektu. Z tejto skutočnosti vyplýva, že motorové vozidlo sa prevádzalo ako likvidovaný majetok podnikateľského subjektu. Postavenie žalobcu ako výlučného vlastníka v čase prevodu a zmeny evidencie držiteľa nie je právne jednoznačné. V tomto smere právny záver súdu o aplikácii § 126 ods. 1 OZ nie je riadne odôvodnený najmä skutočnosť, že žalobca bol aj ku dňu rozhodnutia súdu vlastníkom s právom disponovať s vozidlom. Súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď nepoužil správny právny predpis na skutkový a právny stav a vyvodil nesprávne právne závery. Na skutkový právny stav osvedčený svedkom a účastníkmi neaplikoval ustanovenie § 35 ods. 1 OZ, § 451 ods. 2 OZ a § 489 OZ. Uzavretím súdneho zmiere v rámci konania o vysporiadania spoločného majetku nastala ku dňu právoplatnosti súdneho zmiere právna situácia a stav, že motorové vozidlo, ktorého hodnota podľa predbežnej dohody v roku 2013 osvedčenej svedkom sa mala použiť na vysporiadanie rozdielu ceny vysporiadaných nehnuteľností ostalo vo fatickej držbe žalovanej s právnou a faktickou možnosťou disponovať týmto motorovým vozidlom, čo platilo aj v čase rozhodovania súdu (§ 217 ods. 1, veta prvá CSP). Z fatickej držby motorového vozidla vyplýva, že žalovanej vznikol záväzok z bezdôvodného obohatenia v hodnote určenej znaleckým posudkom. Vzhľadom na prejavenu vôľu žalovanej ponechať si vozidlo a súhlas žalobcu s ponechaním motorového vozidla vo fatickej a právnej držbe žalovanej, boli ku dňu rozhodovania súdu splnené právne predpoklady na priznanie bezdôvodného obohatenia súdom v zmysle § 451 ods. 2 OZ, či už z právneho dôvodu, ktorý odpadol, alebo z dispozície motorovým vozidlom žalovanou.

11. Žalovaná na odvolanie žalobcu uviedla, že pred súdom prvej inštancie bolo preukázané, že nedošlo k platne uzatvorenej kúpnej zmluve, ktorej predmetom mal podľa tvrdení žalobcu byť osobný automobil,

nakoľko absentovalo jej podstatné dojednanie o výške kúpnej ceny. Má za to, že v konaní dostatočne preukázala, že medzi ňou a žalobcom došlo k platnému uzatvoreniu ústnej darovacej zmluvy, ktorá sa uskutočnila faktickým bezodplatným odovzdaním/prenechaním daru žalobcom žalovanej a zároveň prevzatím, teda dobromyseľným prijatím predmetu daru. Žalobca od žalovanej nepožadoval a ani si s ňou nedohodol žiadnu prípadnú odplatu za osobný automobil, nedošlo k rokovaniam a ani k dohode na kúpnej cene tak, ako to pre platné uzatvorenie kúpnej zmluvy predpokladá ust. § 588 a § 589 Občianskeho zákonníka. Až pri riešení vzájomného usporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľným veciam začal od žalovanej v postavení vlastníčky požadovať odplatu - údajnú kúpnu cenu za osobný automobil, ktorej výška bola zo strany žalobcu neustále menená. Podľa žalovanej je zrejmé, že žalobca nemá nárok požadovať od žalovanej odplatu za osobný automobil, ktorý bol darom, a to ani z titulu kúpnej zmluvy a zo žiadneho iného právneho titulu. Žalovaná nesúhlasí rovnako s tvrdením žalobcu, že majetková hodnota osobného automobilu je bezdôvodným obohatením na strane žalovanej. Osobný automobil bol plnením zo strany žalobcu žalovanej, na základe právneho dôvodu, ktorým bola platne uzatvorená darovacia zmluva medzi žalobcom a žalovanou. Žalovaná poprela tvrdenie žalobcu, že hodnota osobného automobilu sa mala podľa predbežnej dohody v roku 2013 údajne použiť na vysporiadanie rozdielu ceny vysporiadaných nehnuteľností. Žalobca so žalovanou sa nikdy nedohodli na skutočnosti, že hodnota osobného automobilu bude použitá na vysporiadanie rozdielu ceny vysporiadaných nehnuteľností, žalobca túto skutočnosť v konaní nijako nepreukázal, snažil sa len vyhnúť tomu, že by žalovanej mal čokoľvek doplatiť ako finančný rozdiel pri vyporiadaní nehnuteľného majetku. Žalobca v konaní nepreukázal svoj nárok na zaplatenie žalovanej sumy, a to ani z titulu kúpnej zmluvy ani z bezdôvodného obohatenia a ani zo žiadneho iného právneho titulu. Na základe uvedeného má žalovaná za to, že žalobca nemá nárok, na zaplatenie žalovanej sumy vo výške 9.244,- Eur s príslušenstvom a preto súhlasí s vecne správnym rozsudkom súdu prvej inštancie.

12. V replike žalobca okrem iného uviedol, že žalovaná nikdy neprejavila vôľu bezdôvodné obohatenie vydať, a preto aplikácia § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka nie je možná. Naopak v danej veci prichádza za tejto skutkovej a právnej situácie do úvahy iba finančná kompenzácia tak, ako je vyčíslená hodnota osobného automobilu v znaleckom posudku. Peňažnú kompenzáciu sľúbila žalovaná aj podľa vyjadrenia svedka D. F. G.. Žalobca požaduje posúdenie veci ako bezdôvodného obohatenia a vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške podľa znaleckého posudku na základe právneho názoru súdu o neexistencii darovacej zmluvy alebo kúpnej zmluvy.

13. V duplike žalovaná uviedla, že trvá na tom, že žalobca nemá právny nárok na zaplatenie ním požadovanej sumy, nakoľko neexistuje právny titul, na základe ktorého by mu takýto právny nárok vznikol. Zotrváva na stanovisku, že k prevodu a prepisu osobného automobilu došlo na základe darovania. V celom rozsahu popiera tvrdenia žalobcu a opätovne uvádza, že so žalobcom sa nikdy nedohodli na skutočnosti, že hodnota osobného automobilu bude použitá na vysporiadanie rozdielu ceny vysporiadaných nehnuteľností. Ďalej uviedla, že dôvodom, prečo neprejavila vôľu vydať osobný automobil žalobcovi, bola skutočnosť, že sa nejedená o bezdôvodné obohatenie na jej strane. Naopak osobný automobil je vlastníctvom žalovanej, ktoré nadobudla na základe právneho dôvodu (darom od žalobcu). V ďalšom zotrváva na svojej argumentácii.

14. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 34 CSP) preskúmal a prejednal vec v zmysle § 379, § 380 ods. 1 CSP v napadnutom rozsahu (výrok vo veci samej a výrok o trovách konania) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

15. Z hľadiska skutkového stavu veci vychádzal odvolací súd zo zistení súdu prvej inštancie a pre danú vec považoval za rozhodujúce, že žalobca a žalovaná žili dlhodobo v partnerskom vzťahu. Spoločnú domácnosť viedli v byte v R. na ul. L.. K. Č.. XX, ktorý bol v ich podielovom spoluvlastníctve. Žalobca v postavení podnikateľa-živnostníka zakúpil dňa 23.3.2007 osobný motorový automobil E. K. za cenu 660.890,- Sk, čo je 21.937,53 Eur. Predmetné vozidlo od počiatku nadobudnutia užívala žalovaná, ktorá uhrádzala aj prevádzkové náklady s tým spojené, okrem poisťného za povinné zmluvné poistenie. Dňa 18.1.2011 ukončil žalobca živnostenské podnikanie. Dňa 20.1.2011 bol na Dopravnom inšpektoráte v Bratislave urobený prepis vozidla, pretože žalobca previedol vlastnícke právo k vozidlu E. K. na žalovanú. O prevod vlastníctva ho požiadala žalovaná, ktorá v súvislosti so starostlivosťou o matku potrebovala získať parkovaciu kartu, pričom parkovacia karta nemohla byť vydaná na vozidlo evidované v obchodnom majetku podnikateľa. Keďže žalobca v čase dojednania prevodu likvidoval svoju živnosť

mal byť pre neho postup prevodu vlastníckeho práva k vozidlu ekonomicky výhodnejší. Pri dojednaní prevodu vlastníctva vozidla nebol nikto okrem strán sporu prítomný. V novembri 2011 sa partnerský vzťah žalobcu a žalovanej vážne narušil a následne ukončili svoje spolužitie.

16. V prejednávacom prípade z obsahu výpovedí strán sporu vyplýva zhoda v tvrdeniach, že vzájomnou dohodou sledovali nadobudnutie vlastníctva vozidla žalovanou. Strany sporu sa nerozhádzali v tvrdení o skutočnom úmysle pri uzavretí zmluvy o prevode vlastníctva vozidla. Rozchádzali sa v tvrdení, či prevod vlastníctva vozidla bol odplatným alebo bezodplatným právnym úkonom. Žalobca tvrdil, že žalovanej vozidlo predal, naopak žalovaná tvrdila, že v čase prevodu vozidla sa o žiadnej kúpnej cene nerozprávali, cenu za vozidlo žiadal žalobca zaplatiť až v súvislosti s vyporiadaním ich podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam, po ukončení partnerského vzťahu. Podľa obsahu spisu strany sporu vôľu previesť vlastnícke právo k vozidlu zo žalobcu na žalovanú do ukončenia sporu súdom prvej inštancie nespochybnili.

17. Súd prvej inštancie na základe skutkových zistení dospel k záveru, že úkon prevodu vlastníckeho práva k vozidlu je neplatným právnym úkonom, pretože bol stranami sporu simulovaný, keď vôľou strán sporu bolo založiť zmluvu o užívaní predmetného vozidla, ktorá bola zastieraným (disimulovaným) právnym úkonom. V podmienkach súdnej veci však nie je možné s takýmto záverom súdu prvej inštancie (že v čase uzavretia zmluvy bolo konanie strán sporu simulované) súhlasiť.

18. Skutkové zistenie robí súd na základe výsledkov posudzovaných dôkazov, ktorými strany sporu preukazovali svoje právne relevantné skutkové tvrdenia. V prípade žalobcu v spornom konaní sa táto dôkazná verifikácia odvíja od v žalobe vymedzeného skutkového tvrdenia, ktoré predstavuje predmet konania. Skutkové tvrdenie je vymedzené opísaním rozhodujúcich skutočností, ktoré následne ústi do vyjadrenia v žalobnom petite, ktorým žalobca navrhuje znenie výrokovej časti rozhodnutia, o vydanie ktorého sa v konaní usiluje. Civilné sporové konanie je ovládané dispozičnou zásadou, a preto platí, že súd je žalobou viazaný. To znamená nielen viazanosť navrhovaným súdnym výrokom (tento nie je možné prekročiť), ale aj viazanosť skutkovými tvrdeniami o právne významných skutočnostiach, z ktorých žalobca vyvodzuje uplatnený nárok. Žalobca teda vymedzuje predmet súdneho konania nielen určením predmetu žaloby (žalobného petitu), ale aj určením rozhodujúcich skutočností uvedených v žalobe.

19. Ak niekto koná naoko a takýmto konaním mieni (navonok) docieľiť určité právne následky, potom sa taká vôľa konajúcej osoby objektívne rozchádza s jej vonkajším prejavom, pretože k právnej perfektnosti právneho úkonu je okrem iného potrebné, aby vôľa konajúcej osoby bola nielen slobodná, ale aj vážna, čo znamená, že úmysel účastníkov právneho vzťahu musí skutočne viesť k vyvolaniu právnych účinkov, ktoré sú s jej prejavom spojené. Ak niekto niečo simuluje, potom ide o obyčajné predstieranie niečoho. Ak sa právny úkon simuluje, potom sa iba vo vonkajšej forme taký právny úkon predstiera, právnej perfektnosti právneho úkonu však chýba vážnosť vôle. Simulovanému konaniu chýba vážnosť vôle, v dôsledku čoho stíha takýto simulovaný právny úkon podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka absolútna neplatnosť. Ak právnym úkonom má byť zastretý iný právny úkon (disimulovaný úkon), platí tento iný úkon, ak to zodpovedá vôli účastníkov, a ak sú splnené všetky jeho náležitosti (§ 41a ods. 2 veta prvá Občianskeho zákonníka).

20. Z uvedeného vyplýva, že o neplatnosti zmluvy pre nedostatok vážnosti vôle zmluvných strán spočívajúci v simulácii možno uvažovať len v prípade, že vôľa zmluvu uzavrieť nemá žiadna zo strán zmluvy.

21. Tvrdenie o simulovanom právnom úkone a o okolnostiach, pri preukázaní ktorých by súd musel dospieť k právne kvalifikovanému záveru o absolútnej neplatnosti príslušného právneho úkonu, musí podať účastník, ktorý takú neplatnosť vyvodzuje, ibaže by takéto okolnosti vznikli v priebehu konania a súd by sa nimi musel zaoberať z úradnej moci. Súd síce k absolútnej neplatnosti právneho úkonu prihliada z úradnej povinnosti, avšak len vtedy, ak sa o dôvode neplatnosti procesne korektným spôsobom dozvie. S ohľadom na žalobné tvrdenia a nadväzujúce tvrdenia žalobcu počas konania, vrátane skutkovej a právnej argumentácie žalovanej, v prejednávanej veci nemal súd prvej inštancie žiaden relevantný skutkový základ pre tvorbu úvahy o simulovanom konaní strán sporu, v dôsledku ktorého by mala byť zmluva o prevode vlastníckeho práva k vozidlu postihnutá absolútnou neplatnosťou. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobca a ani žalovaná žiadne právne relevantné tvrdenia o

simulovaní právneho úkonu v spore nepredniesli. Naopak žalobca a žalovaná konštantne v spore tvrdili, že úmyslom ich konania bolo previesť na žalovanú vlastnícke právo k vozidlu, absencie skutočnej vôle previesť vlastníctvo k vozidlu sa ani jedna zo strán sporu nedovolávala. Za takéhoto stavu veci potom samotné okolnosti, za ktorých k úkonu prevodu vlastníctva došlo, teda že žalovanú k žiadosti o prevod vlastníctva k vozidlu, ktoré dlhodobu (od počiatku jeho nadobudnutia do podnikateľského majetku žalobcu) užívala viedla potreba vyriešenia parkovania vozidla, v súvislosti so starostlivosťou o matku a u žalobcu ukončenie podnikania (likvidácia živnosti), nemohli viesť k právnej úvahe o simulovanom úkone. Ako už bolo vyššie uvedené o simulácii možno hovoriť len v prípade, ak vôľu zmluvu uzavrieť nemá žiadna zo zmluvných strán a takýto záver v podmienkach súdnej veci nemá oporu v skutkovom základe prejednávanej veci. Súd prvej inštancie svoju úvahu odvodil od stimulu, ktorý viedol strany sporu k úkonu prevodu vlastníctva k vozidlu, pričom ale rozhodujúce je to, čo strany zmluvy skutočne chceli, čo v podmienkach danej veci bol prevod vlastníckeho práva k vozidlu na žalovanú. Vlastnícke právo žalovanej k vozidlu strany sporu nespochybňovali. Z uvedeného potom vyplýva, že odvolacia námietka žalobcu, ktorou spochybnil záver súdu prevej inštancie o neplatnosti právneho úkonu prevodu vlastníctva k vozidlu pre jeho simulovanie je dôvodná, pretože nie je možné prisvedčiť záveru súdu prvej inštancie, že v čase uzavretia zmluvy o prevode vlastníctva k vozidlu bolo konanie obidvoch zmluvných strán simulované.

22. Podľa § 132 odsek 1 Občianskeho zákonníka možno vlastníctvo veci nadobudnúť kúpnu, darovacou alebo inou zmluvou, dedením, rozhodnutím štátneho orgánu alebo na základe iných skutočností ustanovených zákonom. Zmluva je jednou zo základných právnych skutočností, vedúcich k vzniku občianskoprávných vzťahov. Všeobecne sa uplatňujúce princíp súkromnej autonómie v občianskoprávných vzťahoch (§ 2 ods. 3 OZ). Princíp zmluvnej autonómie znamená, že je ponechané zásadne na uváženie a rozhodnutie samotných subjektov, či vôbec a s kým zmluvu uzavruť, aký bude jej obsah, aká bude jej forma a tiež aký typ zmluvy pre konkrétny prípad občianskoprávného vzťahu zvolia. Ak uzatvárajú subjekty zmluvu nepomenovanú v zmysle § 51 Občianskeho zákonníka, potom platí, že pre právne vzťahy vyplývajúce z tejto zmluvy je rozhodujúci predovšetkým jej obsah (vlastné zmluvné dojednania), teda to, ako sa definujú vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán.

23. Podľa § 588 Občianskeho zákonníka sú podstatnými náležitosťami kúpnej zmluvy označenie účastníkov zmluvy, predmet kúpy a kúpna cena. Pojmovým znakom kúpnej zmluvy je odplatnosť, dohoda o cene v čase uzavretia zmluvy. Aby došlo k uzavretiu kúpnej zmluvy musí sa stretnúť vôľa kupujúceho a vôľa predávajúceho, pričom obe musia smerovať k rovnakému cieľu, ktorým je predat', resp. kúpiť predmet kúpy za dohodnutú cenu. Podľa § 628 Občianskeho zákonníka darovacia zmluva musí byť písomná, ak je predmetom daru nehnuteľnosť, a pri hnuťelnej veci, ak nedôjde k odovzdaniu a prevzatiu pri darovaní. Pri darovacej zmluve sa darca zaväzuje poskytnúť obdarovanému určitý majetkový prospech, bez toho, aby mal k tomu právnu povinnosť, a obdarovaný tento dar prijíma. Pojmovým znakom darovacej zmluvy je bezodplatnosť a dobrovoľnosť. Zo skutkového stavu veci vyplýva, že žalobca vlastnícke právo k vozidlu na žalovanú previedol bez toho, aby dal akýmkoľvek spôsobom v čase tohto úkonu najavo úmysel, aby bol tento úkon odplatný, pričom žalovaná za takýchto okolností prevod vlastníctva k vozidlu prijala. Uvedené je zrejme aj z toho, že pokiaľ by žalobca od žalovanej mal nárok na v čase prevodu vlastníctva vozidla dohodnutú odplatu - kúpnu cenu, mala by táto určená aj konkrétnu výšku, alebo spôsob jej určenia. Tomu ale odporuje postup žalobcu, ktorý odplatu za vozidlo od žalovanej požadoval až v závislosti od vývoja vysporiadania ich podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam, v súvislosti s ktorým predniesol návrh na započítanie hodnoty vozidla do finančného vyrovnania. Podľa mailovej komunikácii z 25.12.2012 (č.l. spisu - 485) požadoval žalobca od žalovanej vyrovnanie za vozidlo 15.000,- Eur, pokiaľ si podielové spoluvlastníctvo vysporiadajú dohodou, v opačnom prípade súdneho vysporiadania požadoval od žalovanej 26.200,- Eur. Nakoniec sa v súdnom konaní od žalovanej domáhal zaplata 9.244,- Eur, ako všeobecnej hodnoty vozidla, ktorú odvodil od znaleckého posudku č. 89/2012 vypracovaného súdnym znalcom Ing. Ľubomírom Antonínom. V čase uzavretia zmluvy o prevode vlastníctva k vozidlu žalovaná usilovala o to, aby bola vlastníčkou vozidla, ktoré výlučne užívala, pričom zámer dosiahnuť adekvátnu materiálnu protihodnotu od žalovanej v čase tohto úkonu žalovaný nesledoval, hoci mohol, keď podľa jeho vyjadrenia „už v tom čase mu malo byť jasné, že spolužitie nevydrží, a preto nešiel po cene za vozidlo“ (výpoveď žalobcu dňa 22.10.2018 - č.l. spisu 475). Skutočnosť, že by pri prenechaní vozidla (reálne žalovaná mala vozidlo stále v držbe) bola medzi žalovanou ako osobou, ktorá vozidlo do vlastníctva preberala a žalobcom ako osobou, ktorá vozidlo do vlastníctva odovzdávala, riešená k času prevodu vlastníctva odplatnosť tohto úkonu, nebola v konaní dokazovaním zistená, respektíve zo strany žalobcu, ktorého v tomto smere zaťažovala dôkazná

povinnosť preukázaná. Pre spoľahlivé preukázanie tejto skutočnosti (odplatnosti prevodu vlastníctva) je dôkaz listinou, ktorou žalobca poisťovateľovi vozidla oznamoval zánik povinného zmluvného poistenia, z dôvodu predaja vozidla (č.l. spisu - 382) dôkazom nedostatočným, pretože tento list vyhotovil žalobca po úkone zmeny vlastníctva a žalovaná, ktorá riešila následné vrátenie časti poistného obsah tohto listu ovplyvniť nemohla. Z výsledkov dokazovania je preto potrebné uzavrieť, že k času zmluvného prevodu vlastníctva k vozidlu bolo úmyslom žalobcu prenechať vozidlo žalovanej bez protiplnenia, ktorý skutkový stav podlieha pod právny režim ustanovenia § 628 ods. 1 Občianskeho zákonníka, teda dôvodiť, že medzi stranami sporu došlo k uzavretiu darovacej zmluvy. Z hľadiska posúdenia tohto zmluvného vzťahu je bezpredmetné, že po zániku partnerského vzťahu strán sporu žalobca zmenil svoj úmysel a od žalovanej žiadal peňažnú protihodnotu vozidla (žiadať mohol už len vrátenie daru) a bezpredmetnou je aj skutočnosť, že žalovaná sa spočiatku, ako to vyplynulo z výpovede svedka B.. D. F. G., syna žalobcu, v rámci vysporiadania spoluvlastníckych práv k nehnuteľnostiam, započítaniu protihodnoty vozidla nebránila. V konaní bol preukázaný právne perfektný úkon darovacej zmluvy (absentuje preukázanie úmyslu žalobcu o odplatnosti úkonu k času prevodu vlastníctva), vozidlo bolo žalobcom žalovanej darované a žalovaná vozidlo prijala. Žalobcom uplatnený peňažný nárok nemá základ v kúpnej zmluve, respektíve v bezdôvodnom obohatení titulom neplatného právneho úkonu pre nedostatok dojednaní o kúpnej cene, ako to žalobca v konaní tvrdil, pretože takýto právny záver v súdnej veci nemá oporu vo výsledkoch dokazovania.

24. Ďalšími námietkami žalobcu sa odvolací súd nezoberal, keď tieto nie sú spôsobilé prívodiť iné právne hodnotenie stavu veci. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach konštantne pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo strán konania na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

25. Vzhľadom na vyššie uvedené nie je žalobcom uplatnený peňažný nárok v súdnej veci dôvodný, čoho procesným dôsledkom je zamietnutie žaloby. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým žalobu žalobcu zamietol postupom podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil; napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny.

26. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bola plne úspešná žalovaná, preto jej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).